

[Litten Hansen.]

stemte for resolutionen sammen med alle de andre nordiske lande. Det er vi tilfredse med. Men det er vildt overdrevet, når man fra visse sider råber op om, at det er VS, der bestemmer dansk udenrigspolitik. Vi fastholdt blot den hidtidige danske linje i dette spørgsmål, og det var da heldigt, at der var nogle, der gjorde det. Hvis det virkelig var sådan, at VS havde afgørende indflydelse på dansk udenrigspolitik, så ville den se en hel del anderledes ud, kan jeg godt forsikre den ærede forsamling om. Så havde vi i denne sammenhæng f. eks. også stemt for protesten mod Israels samarbejde med Sydafrika. VS gør nemlig ikke forskel; militært samarbejde med Sydafrika er et militært samarbejde med Sydafrika, og Israel er dels mellemhandler for engelske våben, dels selv eksportør af krigsskibe og jetjagere, dels leverandør af militære rådgivere, som træner sydafrikanske tropper i antiguerillakrigsførelse med ørkenområder som speciale – det har de nemlig en vis erfaring i – tropper, der bruges i kampen mod den nationale befrielsesbevægelse SWAPO i Namibia.

Lad mig til sidst sige, at Danmark fortsat nyder godt af den goodwill, vi sammen med de andre nordiske lande oparbejdede i 1960'erne, men der er al mulig grund til at frygte, at den fælles linje, som EF er i færd med at lægge, vil ødelægge denne goodwill på lidt længere sigt. Der er allerede tegn på, at det er ved at ske.

Et eksempel herpå er resolutionerne om stop for nye investeringer i Sydafrika. Hvem henvendte man sig til? Ikke til Danmark, nej, man henvendte sig til Sverige. Og svenskerne såvel som afrikanerne har måske været i tvivl om, hvorvidt de kunne stole på dansk medvirken i denne sag. I hvert fald var Danmark det sidste land blandt de nordiske, der blev inviteret til at være sponsor for denne resolution. Det blev man lettere fornærmet over i den danske delegation, men kan man fortænke svenskerne og afrikanerne i, at de er usikre på Danmarks holdning? De ved jo godt, at Danmark er medlem af EF, og de kender også de ni's politik både i fortiden og i nutiden – en politik, som forhåbentlig ikke skal være Danmarks i fremtiden.

Lembourn (DM):

Igennem den fine FN-kancellistil om præambler og operative afsnit er der to forholdsvise enkle problemer i denne sag, som man ikke be-

høver så grusomt mange fremmedord for at udlægge. Det ene drejer sig om, hvorvidt vi, uanset at man ønsker et udvidet politisk samarbejde inden for EF, stadig for Danmarks vedkommende kan tage et selvstændigt standpunkt uden at blive voldsomt kritiseret for det. Det andet drejer sig om den styrkegrad, man ønsker at lægge i våbenembargoen over for Sydafrika. Det er de to ting, det drejer sig om.

Med hensyn til det første bekymrer det mig at høre udtalelserne her i dag fra de politikere – og dem tilhørte jeg selv og tilhører stadig – som går stærkt ind for EF, også for et øget politisk samarbejde i EF. Vi anvendte, da vi i sin tid argumenterede for Danmarks tilslutning til EF, netop det synspunkt, at Danmarks udenrigspolitik ikke ville blive mere uselvstændig af den grund. Nu passer det bedre i krammet at sige noget andet, men det passer bestemt ikke mig.

Der er blevet fremført det argument her i dag, at vi mister vores indflydelse i EF ved at stemme, som vi har gjort. Det modsatte kan jo akkurat lige så godt være tilfældet. Det kan netop være det, der sker, at fordi vi vover i en situation, som er os dybt magtpåliggende, at fastholde vores standpunkt, så påvirker vi de andre, i hvert fald på længere sigt. Det kan akkurat lige så godt være tilfældet. Derfor skal der ikke på dette punkt lyde nogen kritik fra min side imod regeringens afstemning.

Med hensyn til den anden sag, våbenembargoen, sagde hr. Poul Hartling, at det drejer sig jo ikke om apartheid, denne diskussion i dag. Det føler han uden tvivl selv, at det ikke gør, og han har kraftigt sammen med andre ordførere for kritikerne imod regeringens afstemning sagt, at de alle tager afstand fra apartheid, og ingen tvivler om det. Men det drejer sig alligevel om apartheid, for hvis ikke man anvender FN, hvor svagt det så end er, hvis ikke man prøver med al den styrke, det overhovedet er muligt, at anvende FN til at forhindre våbensalg til Vorsters racistske og inhumane styre, så vil man styrke det, og så vil man give apartheid en chance for at fortsætte længere, end det ellers ville kunne. Så der er desværre en sammenhæng.

I alle disse mange teorier og mange ord frem og tilbage og meget diplomati er jeg bange for, at man fra de personer, der repræsenterer kritikken, glemmer de millioner af mennesker, der lever som slaver i et af de mest modbydelige systemer, vi har i dag. Det er jo sandheden om